

Barbara Scholten

SLOEBER

illustraties
Eefje Kuijl

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Dit is **Sloeber**.

Harig van buiten,
onstuimig van binnen.

Sloeber is geen gewone hond.

Hij is een hulphond.

Nou ja, bijna dan...

want hij zit nog op school.

FUUUUT!

Wie blaast daar op zijn fluit?

Dat is **Fluitmans**.

Hij probeert Sloeber iets te leren.

Hij is een trainer.

Sloeber heeft een zus en twee broers:
Scharrel, Sik en Snor.
Ze zitten bij Sloeber in de klas.

Sloebers vader heeft een superneus.
Hij speurt bommen op.
Snuffel snuffel in de berm.

Sloebers moeder is een heldin.
Ze redt mensen na een aardbeving.
Struin struin door het puin.

Sloeber staat in de keuken.
Zijn staart zwiept heen en weer.
'Let op, Sloebertje,' zegt Fluitmans
als hij een lade opentrekt.
'Ik doe het voor en jij doet me na.'
Open. Dicht.
Open. Dicht.
Jaja, nu weet Sloeber het wel.

Fluitmans leert Sloeber mensendingen.
Hoe de wasmachine gaat draaien.
Sop sop in het rond.
Hoe de kraan werkt.
Stroom stroom in de goot.
Hoe je een keukenkast openmaakt.
Dat kan Sloeber allang. Met zijn poot,
met zijn staart en met zijn snuit.
En soms zelfs met zijn tong.
Dan likt hij stiekem aan de worstjes,
die Fluitmans daar bewaart.

KLINGEL KLINGEL.

Sloeber spitst zijn oren.

Dat is de bel.

Hij weet wat dit betekent.

Snuffelpauze!

Buitenspelen!

Rennen.

Razen.

Ravotten.

In het park.

Sloeber hapt zijn eigen riem van de haak.

Zijn zus Scharrel staat als eerste bij de deur.

Ze zit bij Sloeber in de klas.

Net als zijn broers Sik en Snor.

Ze willen dolgraag een goede hulphond worden.

ZIT, LIG, BLAF, AF.

Ze volgen alle opdrachten braaf op.

Maar daar heeft Sloeber geen oren naar.

Hij wil geen harig hulpje in huis worden.

Dan moet hij de hele dag deuren openmaken,

sleutels van de grond oprapen

en vuile was in de machine stoppen.

Nee, een hulphond zijn is niks voor Sloeber.

Hé, Fluitmans! Waar blijf je nou?
Schiet eens op!
De bel is allang gegaan.

'Jaja, ik kom al,' mompelt Fluitmans.
Hij klikt Sloeber aan de lijn.
En sloft met hem naar buiten.

Sloeber moet nog even zijn best doen.
Tot hij in het park is.
Niet trekken aan de lijn.
Niet grommen naar katten.
Niet snuffelen in het gras.
Goed luisteren naar Fluitmans.
Vooruit dan maar.
Hij is er bijna.
Hij kan het park al ruiken.

Fluitmans doet enorm zijn best
om van Sloeber een goede hulphond te maken.
Maar dat is geen makkie, want Sloeber
gedraagt zich anders dan Scharrel, Sik en Snor.